

AMIC

Publicació quinzenal per a esplai del soldat català de l'Exèrcit de la República editada pels Serveis de Cultura al Front del Departament de Cultura de la Generalitat

La resistència de Catalunya

Dintre el curs del procés de la nostra guerra —resistència tenaç d'un poble, que li permeti forjar, amb l'Exèrcit de la República, l'instrument de la victòria definitiva— les darreres setmanes presenten un nou aspecte, una contingència momentània, però dolorosa, i que per ésser-ho, ha de reforçar encara més la moral de combat dels soldats catalans. Quan l'exèrcit invasor rebel i estranger trepitja terra catalana, el sentiment de defensar Catalunya pren una profunda i dramàtica plasticitat. Aquells catalans que quan la lluita tenia lloc fora dels nostres límits territorials podien dubtar del caràcter fonamentalment defensiu de la guerra que ens fan, ara que les avantguardes enemigues de moros i legionaris entren als nostres pobles i trepitgen la pròpia terra, no poden vacillar en servir l'exigència suprema de l'hora, que mana i obliga els catalans a defensar Catalunya.

Catalunya es defensa i és defensada. I la resistència de Catalunya marcarà una fita decisiva en el curs de la guerra. Catalunya amb el coratge dels seus soldats, amb la fortalesa abrupta del seu terreny, amb les reserves humanes materials i morals amb què compta, pot ésser i serà un reducte inexpugnable de la República. Fortificada del Pirineu al mar, amb línies defensives esglaonades que no permetin l'aprofitament desproporcionat d'un èxit ofensiu local obtingut amb l'acumulació de material, i serveixin per a restablir la línia primitiva, amb l'emplaçament degut de reserves suficients, Catalunya constitueix un camp atrinxerat d'una gran força de resistència. Pot ésser-ho encara més, com més fortificada sigui, però ja ho és des d'ara. Així ho prova el fet que la fermesa coratjosa dels nostres soldats ha deturat en els confins de la terra catalana l'ofensiva enemiga, i obligat l'exèrcit invasor a canviar d'objectiu i de propòsit.

En la resistència de Catalunya hi participen soldats d'altres pobles hispànics, igualment com nombrosos soldats catalans combaten en altres terres peninsulars. Victimes de la mateixa agressió i companys en la mateixa causa, uns i altres, qualsevol que sigui el lloc que ocupin, contribueixen noblement a l'esforç comú i a la victòria final. Per això podem rebre i saludar com a germans, els que no éssent-ne fills defensen Catalunya; per què

(Segueix a la pàgina 10)

A Catalunya

Lluny estic del teu cel, oh Pàtria meua!,
i enllac veig el teu sol, la teua mar.
Si jo fos l'oronell que lliure es lleva,
d'un sol vol em tindries a ta llar.
Al meu cor, no s'hi mou cap esperança,
el meu son no s'adorm de massa lluny;
ací on sóc no hi ha pau ni hi ha bonança,
car la mort amb mil veus a prop retruny.
El destí m'ha posat sobre la terra
on la sang va florint-hi vermellor;
sóc soldat, un de tants, d'aquesta guerra,
i el teu nom és el meu suport millor.
Es el símbol de flames que reflexa
Hum i ardor al parlar silent dels ulls.
Crit matern, és la veu i el braç d'un nexe
que em fa fort en la mar plena d'escull.
Si el teu nom no em vibrés a dins les venes
resseguint-les en dúctil afalac,
a l'abis, com llagut sense cadenes
per llançar-me em caldria un sol sotrac.
Un record per a tu tinc cada dia
davant de l'horitzó que es va fent clar,
que m'emplena l'esguard de melangia,
i que em mena, planyivol, a pregar:
«Sol naixent: tu que vens per la sendera
lluminosa i perenne del llevant
i d'on duus-el flameig d'una bandera
d'or, amb barres d'un roig de flor sagnant,
m'has de dir si perdura encara viva
la cançó que als seus peus feia sentir

(Segueix a la pàgina 8)

Veredicte del nostre Concurs

El Jurat del nostre Concurs literari, integrat per un representant de l'Honorable Senyor Conseller de Cultura i per la Redacció d'«Amic», després d'examinar detingudament el gran nombre de treballs presentats ha dictat per unanimitat el següent veredicte:

Tenint en compte que els valors a remarcar en les composicions rebudes, eren tant els d'ordre literari com els d'emoció i de sinceritat, que donaven a un gran nombre de treballs presentats un caràcter de document humà de primer ordre, ha acordat ampliar el nombre d'accésits a concedir. Els premis atorgats són, doncs, els següents:

POESIA

Premi de 500 pessetes: A Catalunya d'Albert Perramon i Munill, soldat de la 107 Brigada Mixta.

Accésits de 300 pessetes: Poemes de Guerra, de Josep Pedreira, soldat de la 28 Divisió. Tres Moments, de Manuel Viusà Camps, soldat de la 28 Divisió.

Accésits de 200 pessetes: L'anhel de la Victòria, de Lluís Artigas, soldat de la 136 Brigada Mixta. Catalunya, d'A. Viola, soldat de la 36 Brigada Mixta.

NARRACIÓ

Premi de 500 pessetes: Les mines de Terol, de Pere Calders, del Cos de Carabiners.

Accésit de 300 pessetes: Vermellor de sang damunt la neu, de Josep Sapés i Esmàndia, soldat de la 49 Brigada.

Accésits de 200 pessetes: Una gesta per terres aragoneses, de J. Balart, soldat de la 138 Brigada. Un dia d'hivern del 1938... d'Emili Ribot, soldat de la 136 Brigada.

ANECDOTA

Premi de 500 pessetes: L'Observador flemàtic, d'A. Artis-Gener, capità d'Estat Major.

Accésits de 300 pessetes: S'ha passat un soldat, de Juli Aulet, soldat de la 138 Brigada Mixta. La defensa del Guadarrama, d'Antoni Brichs, soldat del Cos de Transmissions.

Accésits de 200 pessetes: Catalans a l'Alcàrria, de Pere Pellicer, soldat de la Brigada 72. Reflexions d'un soldat, de J. Comas, soldat de la 32 Divisió.

Barcelona, 30 d'abril del 1938

A tots els premiats se'ls ha cursat ja la corresponent comunicació advertint-los-hi que tenen el premi a la seva disposició als «Serveis de Cultura al Front», Avinguda del 14 d'abril, 411, 1r.—Tel. 72006.—Barcelona.

Dictat el veredicte hem rebut, encara, alguns treballs que degut a dificultats del servei de Correus no han arribat a temps d'entrar a concurs. Els que siguin publicables figuraran en les columnes d'«Amic». Repetim una vegada més que aquestes pàgines són obertes a la col·laboració dels soldats catalans.

632